

Arrest

**nr. 73 871 van 24 januari 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2011 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 februari 2011 en hebben zich vluchteling verklaard op 16 februari 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 20 april 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 19 juli 2011 en verzoeker nogmaals op 11 oktober 2011.

1.3. Op 26 oktober 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Ten aanzien van HAMIDI Hakim:

A. Feitenrelaas U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Charikar stad in de provincie Parwan. U bent een Tadzjiek van etnische origine en een soennitische moslim. Charikar is niet altijd uw woonplaats geweest. Toen Ahmad Shah Massoud sterk stond in Afghanistan, in het jaar 1380 (2001), bent u met uw echtgenote, S(...) R(...) (O.V. 6.768.997), naar Iran gevlucht. Na zeven jaar werd u echter door de Iraanse autoriteiten het land uitgezet en vestigde u zich opnieuw in Parwan. Terug in Parwan werd u bedreigd door A(...). A(...) is de ex-man van uw zus J(...). J(...) werd ondertussen in Nederland erkend als vluchteling. A(...) was ook een tijdlang woonachtig in Nederland. Uw zus en hijzelf zijn ongeveer dertien jaar geleden naar Nederland gevlucht. Onder invloed van drank kreeg A(...) echter een losse hand en uw zus moest heel wat klappen incasseren. Het huislijke geweld werd uiteindelijk voor de buitenwereld zichtbaar toen uw zus op een dag in een supermarkt aangevallen werd door haar man met een mes. Getuigen verwittigden de politie en haar man werd gearresteerd en belandde twee jaar en een half in de gevangenis. Nog tijdens zijn detentie vatte deze man het plan op om via een tussenpersoon uw zus te vermoorden, doch de politie kon dit verhinderen. Na zijn gevangenschap is A(...) naar Afghanistan gerepatrieerd, ondertussen zeven jaar geleden. Terug in Afghanistan, in de provincie Parwan, is hij een familievete begonnen. Uw vader was de eerste persoon die het moest ontgelden. Uw broer en uw zus zijn weggevlucht nadat uw vader neergestoken was door A(...). Uzelf en uw gezin werden na uw terugkomst in Charikar stad evenzeer lastig gevallen door A(...). Hij is een aantal keren bij jullie huis geweest, maar jullie hebben de deur niet geopend. Uw oom raadde u na deze onverwachte bezoeken van A(...) aan om te verhuizen naar het huis dat hij had in Dolana dorp. Daar leidde u met uw gezin gedurende twee jaar en een half een ondergedoken bestaan tot uw vlucht naar Europa.

Op 16 februari 2011 diende u bij de bevoegde Belgische asielinstanties uw asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een taskara, politiedocumenten van J(...) H(...) en een video neer.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal in principe de vluchtelingenstatus worden toegekend.

In casu dient echter na grondig onderzoek van uw asielaanvraag, op basis van de beide gehoren afgenomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 19 juli 2011 (CGVS 1) en op 11 oktober 2011 (CGVS 2), te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst is het niet aannemelijk dat u slechts drie jaar na de dood van uw vader op de hoogte werd gebracht van diens overlijden en de precieze omstandigheden rond zijn dood. U beweerde pas na uw terugkeer naar de provincie Parwan in het jaar 1387 (2008) van uw oom vernomen te hebben dat uw ex-schoonbroer gerepatrieerd was en uw vader had vermoord (CGVS 1, p. 9, 17, 22; CGVS 2, p. 19-20). U gevraagd waarom men u niet geïnformeerd had over dit toch wel ernstig voorval, beweerde u dat u in Iran was en dat uw zus niet wou dat u zich 'ongerust' zou maken (CGVS 2, p. 19). Dat uw zus een dergelijk belangrijk incident aangaande het leven van uw vader niet verteld heeft aan haar oudere broer is in een Afghaanse context helemaal niet aannemelijk. U kan overigens bezwaarlijk aanhalen dat er geen mogelijkheden tot communicatie waren tussen u en uw familie. U had in de voorbije jaren immers nog contact met familieleden, waaronder met uw zus in Canada en met J(...), uw in Nederland woonachtig zijnde zus (CGVS 1, p.9; 17; CGVS 2, p.3, 9-10). Er kan dan ook van uitgegaan worden dat zij u toch informeerden over zulk een belangrijk incident. Bovendien dient er bemerkt te worden dat het leven van J(...) in die periode zo ingrijpend veranderd is dat uw argumentatie over 'bezorgdheid' niet volstaat. Indien zij jullie immers wou behoeden voor 'kopzorgen' zou ze helemaal niets hebben kunnen zeggen tegen u over onder andere de problemen die zij lijfelijk ondervonden heeft tijdens haar huwelijk, de taferelen die zich hebben afgespeeld in een Nederlandse supermarkt en de uiteindelijke repatriëring van haar ex-man. Deze gebeurtenissen waren gespreid over een aantal jaren. Dat zij doorheen de jaren deze thema's op geen enkel moment zou hebben aangesneden is niet geloofwaardig. Uw verklaringen over uw onwetendheid zijn derhalve niet overtuigend.

Bovendien zijn er een groot aantal incoherenties wat betreft de dood van uw vader. U beweerde meermaals dat uw schoonbroer A(...) uw vader de dood heeft ingejaagd door een mes in zijn rug te planten. De hieraan voorafgaande omstandigheden zijn in uw verklaringen echter steeds lichtelijk verschillend of bevatten nieuwe elementen. In een eerste gehoor verklaarde u dat uw broer naar beneden ging toen A(...) aan de deur stond, de deur opende en 'daar' met A(...) 'vocht'. Uw vader zou vervolgens tussen beide gekomen zijn en een mes in zijn rug gekregen hebben (CGVS 1, p.21). U gevraagd wat uw broer deed op het moment dat uw vader gedood werd, stelt u dat uw broer de plaats van het incident al verlaten had en later pas terugkwam (CGVS 1, p.21). U een verduidelijkende vraag over het voorval gesteld, verklaarde u opeens dat uw broer de plaats reeds verlaten had toen uw schoonbroer uw vader aanviel, wat echter niet hetzelfde is als uw eerdere verklaring dat uw broer aan de deur vocht en uw vader 'tussen beide' kwam (CGVS 1, p.21). U herhaalt nog eens de feiten, maar dit keer beweerde u dat er geen gevecht was tussen uw broer en A(...). Immers, u stelde dat uw broer het mes zag dat A(...) bij zich had en het toen op een lopen gezet heeft, waarna A(...) achter uw broer aan ging en uw vader 'tussenkwam' (CGVS 1, p. 21-22). Deze versies zijn allemaal enigszins verschillend. Tijdens een tweede gehoor voegde u er overigens nog een nieuw element aan toe. U beweerde immers opeens dat A(...) naar het huis van uw vader ging samen met 'vijf andere personen' (CGVS 2, p.15). Uw broer zou volgens deze versie opnieuw een 'gevecht' gehad hebben met A(...), uw vader hield vervolgens A(...) tegen zodat uw broer kon vluchten en op dat moment zou A(...) uw vader neergestoken hebben (CGVS 2, p.15-16). U gewezen op het feit dat u tijdens het eerste gehoor geen melding had gemaakt van die vijf personen, bent er stevast van overtuigd dat u ook de vorige keer de vijf mannen vermeld had, doch niets is minder waar (CGVS, p.16). U gevraagd om op te helderen hoe uw broer dan wel is kunnen ontsnappen aan die vijf extra mannen, stelde u dat het gezelschap van A(...) daar enkel 'stond' en dat uw vader tegen uw broer zei om te vluchten. A(...) stak vervolgens uw vader neer en de andere mannen gingen op zoek naar uw broer (CGVS 2, p.16). Deze opeenvolgende versies met frappante verschillen bieden geen enkel zicht op de situatie zoals deze zich zou hebben voorgedaan en wijzen duidelijk op een ongeloofwaardig relaas. In aanvulling hierop dient er bemerkt te worden dat uw broer in uw tweede versie van de feiten ook langer weggebleven zou zijn dan in uw vorige versie. Deze keer spreekt u immers over een tijdsverloop van tien à vijftien minuten (CGVS 2, p.16) tussen zijn vlucht en zijn thuiskomst, terwijl u het vorige keer op 'misschien' vijf minuten hield (CGVS 1, p. 21). Het is niet aannemelijk dat u zich dezelfde feiten keer op keer zo anders herinnert. Hoewel u beweerde dat u het ook maar 'vernomen' heeft en dat u zelf in Iran was toen het gebeurde, is het niet aannemelijk dat u zo slecht op de hoogte bent van de omstandigheden rond de dood van uw vader en telkenmale een andere versie van hetgeen er gebeurd is geeft. Uw versie van de feiten kan dan ook niet overtuigen.

Daarenboven is de datum waarop uw vader om het leven is gekomen u niet bekend. Dit is op zich niet problematisch, maar het is wel verwonderlijk dat er op een geheel andere datum in Nederland een proces-verbaal werd opgesteld waarin J(...)s verklaring over de dood van haar vader, die 'mogelijk' uit eerwraak werd omgebracht, werd opgenomen. Uzelf beweerde dat uw vader twee tot drie maanden na de repatriëring van A(...) naar Afghanistan vermoord zou zijn (CGVS 2, p.16). Uit het proces-verbaal blijkt dat A(...) effectief is uitgewezen naar Kabul op 12 maart 2005. Het is dan ook een raadsel waarom er slechts op 28 februari 2006, ongeveer een jaar na de repatriëring van A(...) en dus ongeveer een jaar na de moord op J(...)s vader, een proces-verbaal werd opgesteld waarin deze feiten vermeld staan. Een andere vaststelling op basis van het proces-verbaal is dat er twee maanden voor de repatriëring van A(...) nog iets gebeurd of beslist geweest moet zijn. Het proces-verbaal waarin te lezen staat dat A(...) daadwerkelijk uitgewezen is, bevat immers ook de regel: 'In aanvulling en als vervolg op het proces-verbaal van bevindingen van 29 januari 2005'. U gevraagd wat er gebeurd is ongeveer twee maanden voor de repatriëring, stelt u dit niet te weten (CGVS 2, p.15). Nochtans werd dit feit van 29 januari 2005 ernstig of belangrijk genoeg bevonden om in een proces-verbaal besproken te worden. Bovendien werd A(...) kort daarop naar Afghanistan gerepatriëerd. Dat u helemaal niet op de hoogte bent van deze feiten kan wederom niet overtuigen. Het hoeft geen betoog dat dit proces-verbaal van 29 januari van cruciaal belang is om in te kunnen schatten hoe A(...) in Nederland terecht is geweest en welke feiten hem voor zijn repatriëring ten laste gelegd werden. U heeft echter nagelaten het proces-verbaal van 29 januari 2005 toe te voegen aan de documentenbundel die aan het CGVS bezorgd werden. Enkel het proces-verbaal dat werd opgesteld 'in aanvulling en als vervolg' werd door u neergelegd. Eveneens is het merkwaardig dat u niets met zekerheid weet over een beroepsprocedure die uw ex-schoonbroer al dan niet zou hebben opgestart (CGVS 2, p.14). U stelt dat u denkt dat de advocaat het probeerde maar dat het niet 'aanvaard' werd. U begint te spreken over het nieuwe element, meerbepaald dat uw zus A(...) vrij probeerde te krijgen maar dat ze hierop terugkwam toen ze vernam dat A(...) vanuit de gevangenis iemand de opdracht had gegeven haar te vermoorden. Deze persoon zou door de politie zijn aangehouden (CGVS 2, p.13,14). Een verklaring voor de initiële plotselinge gedachtesprong van J(...) om hem uit de gevangenis te halen heeft u niet. Bij vragen

hieromtrent verandert u steeds het onderwerp en u spreekt slechts over het feit dat zij niet meer wou dat hij vrijkwam nadat het nieuws haar bereikt had dat hij haar wou 'vermoorden' (CGVS 2, p.14). U weet echter niet wie A(...) gestuurd heeft, of deze persoon in de gevangenis terecht is gekomen en of er een verslag is opgemaakt door de politie (CGVS 2, p.13,14). Dit zijn opnieuw geen overtuigende en geïnformeerde verklaringen. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat het ook zeer vreemd is dat er bij de bundel politiedocumenten geen documenten over de beroepsprocedure werden gevoegd. Op pagina 9 staat slechts in een handgeschreven schrift dat het vonnis 'van kracht' gegaan is en dat het hoger beroep is 'ingetrokken' op 12 april 2003. Ook hierbij moeten twee bemerkingen gemaakt worden. Ten eerste is het niet aannemelijk dat een bevoegde instantie onderaan een officieel document deze belangrijke informatie zou hebben bijgeschreven, zonder handtekening of stempel. Ten tweede is het bijzonder vreemd dat de datum waarop het hoger beroep ingetrokken geweest zou zijn van een vroegere datum is dan de datum waarop het vonnis werkelijk werd uitgesproken, in dit geval op 30 juni 2003. Het lijkt er dan ook sterk op dat de documenten die ons een beter zicht zouden kunnen geven op de procedure tegen A(...), zijn gevangenisstraf, alsook het proces-verbaal dat twee maanden werd opgesteld voor de repatriëring van A(...), met opzet niet aan het CGVS werden bezorgd.

Voorts is het u onbekend waarom uw zus en haar ex-man A(...) in Nederland 'erkend' zouden zijn als vluchteling (CGVS 1, p.12, 16, 20; CGVS 2, p.9), iets dat echter niet onbelangrijk is in uw asielaanvraag, aangezien u zich baseert op problemen met A(...) nadat deze uit Nederland gerepatriëerd werd naar Afghanistan. U haalt de 'oorlogssituatie' aan als reden (CGVS 1, p.12). In dat opzicht is het wel eigenaardig dat u zich niet herinnert hoe de situatie van uw land er precies voor stond in de periode van hun vertrek. U in een tweede gehoor gevraagd wie er aan de macht was toen ze het land verlieten, stelde u dat het de 'mujahedeën' waren, maar dat u het zich niet zo goed herinnert, zelfs niet bij benadering (CGVS 2, p.9). Nochtans vermeldde u in een eerste gehoor dat A(...) een medewerker was van 'Najib' voor de Khad (CGVS 1, p.19). U verklaarde eveneens dat zij gevlucht zijn 'toen de overheid veranderde' (CGVS 2, p.7). Dat u echter helemaal niet concreet verklaren kan 'wat' of 'wie' zij vreesden is niet geloofwaardig. Uw vage antwoord dat er toen 'mujahedeën' waren kan derhalve niet overtuigen. U beweerde overigens zelf nog in Afghanistan gewoond te hebben tot in het jaar 1380 (2001). Er kan dan ook verwacht worden dat u tenminste een idee zou hebben van de machtswissels en de concrete problemen in die volatiele periode in de geschiedenis die uw zus naar het buitenland gedreven hebben.

Over de tewerkstelling van A(...) weet u nauwelijks iets. In een eerste gehoor spreekt u overtuigend over het feit dat uw schoonbroer een medewerker geweest is van de voormalige president 'Najib', bij de Khad (CGVS 1, p.19). Over uw schoonbroer zijn activiteiten kan u echter slechts minimale antwoorden geven. U verklaarde dat hij al 'honderden moorden' gepleegd had in zijn functie bij de 'Khad' (CGVS 1, p.24) en dat hij tegen de 'mujahedeën' vocht (CGVS 2, p.7). U weet echter niet wat zijn functie precies was, noch hoelang hij bij de Khad gewerkt zou hebben. (CGVS 2, p.7). U schat heel ruim dat het 'tien' of 'vijftien' jaar was (CGVS 2, p.7). Over de precieze invulling/inhoud van zijn functie weet u even weinig af. U stelde dat hij 'veel macht' had en het hoofd was van een dienst daar (CGVS 2, p.7). Doch is het u ook onbekend van welke dienst hij het hoofd was (CGVS 2, p.7). Over hun keuze om het land te verlaten en de verblijfspapieren in de Sovjet Unie bent u al even vaag en geeft u zelf aan hieromtrent geen specifieke informatie te bezitten (CGVS 2, p.8). U bovendien gevraagd of hij zijn tewerkstelling bij de Khad dan gebruikt heeft om erkend te worden als vluchteling, moet u het antwoord echter opnieuw schuldig blijven (CGVS 2, p.9). Nochtans zijn dit belangrijke aspecten die kunnen duiden op de waarachtigheid van uw relaas. Uit de door u gegeven informatie blijkt niet dat u op de hoogte bent van het leven dat A(...) leidde en waarom hij en J(...) belangrijke levenskeuzes gemaakt hebben.

Voorts bent u bijzonder slecht op de hoogte van de agressie van A(...) en de gevolgen hiervan op de leefwereld van uw zus. U stelde immers heel algemeen dat uw ex-schoonbroer een 'alcoholieker' was en dat hij uw zus 'mishandelde'. Op een dag zou hij uw zus hebben neergestoken met een mes. Hierna werd hij aangehouden en gevangen genomen. Na twee jaar en een half kwam hij vervolgens vrij en werd hij gerepatriëerd naar Afghanistan, waar hij een vete tegen de familie begon (CGVS 1, p.6, 20, 21; CGVS 2, p.12-14). De bijzonderheden van de aanval op J(...) en de verstandhouding tussen J(...) en haar ex-man zijn u echter volledig onbekend. Uit het proces-verbaal dat u neerlegde om uw verhaal te bevestigen, blijkt dat J(...) haar ex-man al verlaten had voordat zij in de supermarkt verwond werd. Zij zou twee maanden voor het incident naar een blijf-van-mijn-lijf-opvanghuis gegaan zijn. U verklaarde echter dat J(...) en A(...) nog samen woonden tot ze gescheiden werden door de gebeurtenis in de supermarkt (CGVS 2, p.12). U weet evenmin hoe de aanval juist is kunnen gebeuren. Volgens u ging uw zus samen met haar man op die bewuste dag 'boodschappen' doen (CGVS 2, p.12). Uit het verslag dat J(...) heeft laten opmaken, leren we echter dat J(...) helemaal niet de intentie had om af te spreken met A(...), maar dat A(...) onverhoeds in de supermarkt verscheen en dit haar enorme angst inboezemde. Gepeild naar de omstandigheden rond de aanval, stelde u 'dat hij misschien' gedronken had (CGVS 2, p. 12) en dat hij van huiselijk geweld niet 'vies' was, dat vervolgens

de politie geroepen werd en uw zus met een mes is neergestoken (CGVS 2, p.12). Aangezien uit het verslag van de politie blijkt dat er heel wat meer is voorgevallen op die dag, kan uw verklaring slechts een heel summiere samenvatting van de feiten genoemd worden. U lijkt dan ook helemaal niet goed op de hoogte te zijn van uw zus haar problemen in Nederland. Overigens denkt u dat uw zus gewond is geraakt aan haar 'hand' en 'buik' (CGVS 2, p.13). Zelf sprak J(...) tegen de politie over verwondingen aan haar 'linkerhand' en een steek in haar 'oksel'. U geeft toe dat u niet helemaal zeker bent van haar verwondingen en u suggereert op een ietwat onzekere wijze dat ze misschien ook iets aan haar been had, ook al was dat bijna niets (CGVS 2, p.13). Ook over J(...)’s redding die dag blijft u zuinig met informatie. Weliswaar weet u dat er mensen in de buurt waren, maar hun rol in deze zaak is u volledig onbekend. U denkt dat ze misschien 'bang' waren toen ze het mes zagen (CGVS 2, p.12). Nochtans zijn het de omstanders geweest die A(...) beet pakte om erger te voorkomen, iets waar u niets over heeft gezegd. Evenmin lijkt u weet te hebben van de wanhopige ontsnappingspogingen van J(...) die aan de messteken vooraf gingen. U dan ook gevraagd naar de concrete aanleiding van de steekpartij, stelt u "Zij discussieerden vaak over dingen, hij zei slechte woorden tegen mijn zus en ze vochten erna. Ze begonnen vaak te vechten". Andermaal valt u terug op 'algemene' beweringen en heeft u op geen enkele manier bewezen dat u op de hoogte bent van J(...)’s problemen.

Voorts is het bijzonder merkwaardig dat uw oom, A(...) K(...), blijkbaar buiten schot is gebleven in deze 'familievet' terwijl hij toch de broer van uw vader was (CGVS 1, p.10), die volgens u vermoord werd door A(...). U beweerde dat A(...) twee keer uw oom gevraagd zou hebben om informatie (CGVS 1, p.23). Op het tweede gehoor luidde het dat A(...) 'een keer' uw oom heeft bezocht, over de tweede keer spreekt u niet meer (CGVS 2, p. 18). Verder zou A(...) geen belangstelling gehad hebben voor deze oom. U stelt dat hij 'oud' is en dat A(...) erop uit was om jullie iets aan te doen, niet uw oom (CGVS 1, p.23). Na enkele bijkomstige vragen over uw oom stelt u opeens wel dat hij 'bedreigd' werd indien hij geen informatie gaf over jullie verblijfplaats (CGVS 1, p.24). Dit is een nieuw element dat niet kan overtuigen. Evenmin bent u ooit zelf naar de politie gestapt. U beweerde immers dat de politie niets deed want dat hij anders al gearresteerd zou geweest zijn omwille van zijn functie bij de 'Khad' en de 'honderden moorden' waarvoor hij verantwoordelijk geweest zou zijn (CGVS 1, 24). Zoals eerder reeds aan bod kwam, weet u nauwelijks iets te vertellen over het werk van A(...) bij de 'Khad' en kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen hieromtrent. U heeft derhalve geen uitleg voor uw nalatigheid om naar de politie te gaan. Deze verklaringen kunnen slechts uw ongeloofwaardigheid bevestigen.

Tot slot wijzigde u ook uw verklaring over de problemen die A(...) veroorzaakte na jullie terugkomst in Parwan. Terwijl u in kader van het eerste gehoor spreekt over A(...) die jullie lastig viel (CGVS 1, p.23), spreekt u in een tweede gehoor over A(...) en 'andere personen' (CGVS 2, p.19). Daarenboven stelde u in een eerste gehoor dat A(...) twee of drie keer kwam (CGVS 1, p.24), terwijl dit volgens u in een tweede gehoor vijf of zes keer was (CGVS 2, p.19). Ook ditmaal wordt er gezien de tegenstrijdigheden in uw relaas en het geheel aan bovenstaande observaties geen geloof gehecht aan de problemen die u in Parwan ondervonden zou hebben.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een taskara, politiedocumenten van J(...) H(...) en een video neer. Uw andere documenten, zoals uw huwelijksakte, zou u onderweg zijn 'kwijtgespeeld' (CGVS 1, p.7). Uit een administratief verslag vreemdelingencontrole van het politiecommissariaat in Sint-Amansberg bleek dat u op 14 februari 2011 om onderdak en geld heeft gevraagd. Op dat moment zouden jullie geen enkel identiteitsbewijs of paspoort gehad hebben. Later heeft u uw oom verzocht om uw taskara per post te sturen (CGVS 1, p.10). Hier dient nog aan toegevoegd te worden dat de persoon van het politiecommissariaat die u te woord gestaan heeft een sterk vermoeden had dat jullie al langer in België waren en reeds hulp gekregen hadden. U ontkent dit echter ten stelligste (CGVS 1, p.25). Deze verklaring bewijst echter nogmaals dat er vermoedens waren dat u niet volledig open kaart speelde. Wat betreft deze taskara dient aangestipt dat deze betrekking heeft op uw identiteit, niets meer en niets minder. De politiedocumenten die u aan het CGVS bezorgd heeft brachten aan het licht dat er feiten gebeurd zijn in Nederland op datum van 29 januari 2005 die aan de repatriëring van A(...) voorafgegaan zijn. Er ontbreken echter een aantal belangrijke documenten, zoals documenten betreffende de beroepsprocedure. Deze documenten versterken dus geenszins uw asielsrelaas.

De video die u neerlegde is een uitzending van de Nederlandse zender TROS rond het thema erewraak. Deze video bewijst op geen enkele manier de problemen die u persoonlijk ondervonden zou hebben. Daarenboven verklaarde de Afghaanse vrouw die in beeld werd gebracht dat haar familie tegen de echtscheiding was en dit pas veranderde na het incident. Ook hierover heeft u spontaan geen woord gezegd, wat uiterst bevreemdend is aangezien u beweerde naaste familie te zijn.

Ten slotte heeft u uw medewerking niet verleend wat betreft het verzoek van het CGVS om het asielsdossier van J(...) H(...) in Nederland op te kunnen vragen, hoewel dit u tweemaal

uitdrukkelijk gevraagd werd tijdens een gehoor (CGVS 1, p. 11; CGVS 2, p.3, 21) en een andere keer u dit verzoek per schrijven ontvangen heeft (CGVS 2, p. 2-3).

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Parwan, meer bepaald in het district Charikar, te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie in het Centraal Afghanistan (Parwan, Wardak, Panjsir, Logar, Kapisa, Bamyán, Daykundi en Kabul" dd. 27 augustus 2010, updated 20 januari 2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld. De provincie Parwan, waarvan u beweert afkomstig te zijn, wordt in 2010 door ANSO als de veiligste provincie grenzend aan Kabul beschouwd (zie hogervermelde SRB).

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Parwan aanvallen voorkomen tegen de Multi National Forces en regeringstroepen. In het district waarvan u afkomstig bent wordt verder geen melding gemaakt van noemenswaardige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats.

Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Parwan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Charikar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Tot slot dient er nog te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw partner, die zich op dezelfde motieven baseert, door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van SAMADI Rooia:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit de provincie Parwan. U bent een Tadzjiekse van etnische origine en een soennitische moslim. De provincie Parwan is niet altijd uw woonplaats geweest. Toen Ahmad Shah Massoud sterk stond in Afghanistan, in het jaar 1380 (2001), bent u met uw man, H(...) H(...) (O.V. 6.802.231), naar Iran gevlucht. Na zeven jaar zijn jullie echter door de Iraanse autoriteiten het land uitgezet en vestigde u zich opnieuw in Parwan. Terug in Parwan werd uw gezin bedreigd door A(...). A(...) is de ex-man van uw schoonzus J(...). J(...) werd ondertussen in Nederland erkend als vluchteling. A(...) was ook een tijdlang woonachtig in Nederland. Uw schoonzus en hijzelf zijn ongeveer dertien jaar geleden naar Nederland gevlucht. Onder invloed van drank kreeg A(...) echter een losse hand en uw schoonzus moest heel wat klappen incasseren. Het huislijke geweld werd uiteindelijk voor de buitenwereld zichtbaar toen uw schoonzus op een dag in een supermarkt aangevallen werd door haar man met een mes. Getuigen verwittigden de politie en haar man werd gearresteerd en belandde twee jaar en half in de gevangenis. Na zijn gevangenschap is A(...) naar Afghanistan gerepatrieerd, ondertussen zeven jaar geleden. Terug in Afghanistan, in de provincie Parwan, is hij een familievet begonnen. Uw schoonvader was de eerste persoon die het moest ontgelden. Uw schoonbroer en uw schoonzus zijn weggevlucht uit Parwan nadat uw schoonvader neergestoken was door A(...). Uzelf en uw gezin werden na uw terugkomst in Charikar stad evenzeer lastig gevallen door A(...). Hij is een aantal keren bij jullie huis geweest, maar jullie hebben de deur niet geopend. De oom van uw man raadde jullie na deze onverwachte bezoeken van A(...) aan om te verhuizen naar het huis dat hij had in Dolana dorp. Daar leidde u met uw gezin gedurende twee jaar en een half een ondergedoken bestaan tot uw vlucht naar Europa.

Op 16 februari 2011 diende u bij de bevoegde Belgische asielinstanties uw asielaanvraag in.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal in principe de vluchtelingenstatus worden toegekend.

In casu dient echter na grondig onderzoek van uw asielaanvraag, op basis van het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 19 juli 2011, te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw vluchtrelaas volledig samenhangt met dat van uw echtgenoot, H(...) H(...) (O.V. 6.802.231). In het dossier van uw echtgenoot werd, gezien de ongeloofwaardige verklaringen die hij aflegde, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus genomen. Gezien u zich op dezelfde asielmotieven baseert kan ook aan uw asielaanvraag geen positief gevolg worden gegeven. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenoot.

Vooreerst is het niet aannemelijk dat u slechts drie jaar na de dood van uw vader op de hoogte werd gebracht van diens overlijden en de precieze omstandigheden rond zijn dood. U beweerde pas na uw terugkeer naar de provincie Parwan in het jaar 1387 (2008) van uw oom vernomen te hebben dat uw ex-schoonbroer gerepatrieerd was en uw vader had vermoord (CGVS 1, p. 9, 17, 22; CGVS 2, p. 19-20). U gevraagd waarom men u niet geïnformeerd had over dit toch wel ernstig voorval, beweerde u dat u in Iran was en dat uw zus niet wou dat u zich 'ongerust' zou maken (CGVS 2, p. 19). Dat uw zus een dergelijk belangrijk incident aangaande het leven van uw vader niet verteld heeft aan haar oudere broer is in een Afghaanse context helemaal niet aannemelijk. U kan overigens bezwaarlijk aanhalen dat er geen mogelijkheden tot communicatie waren tussen u en uw familie. U had in de voorbije jaren immers nog contact met familieleden, waaronder met uw zus in Canada en met J(...), uw in Nederland woonachtig zijnde zus (CGVS 1, p.9; 17; CGVS 2, p.3, 9-10). Er kan dan ook van uitgegaan worden dat zij u toch informeerden over zulk een belangrijk incident. Bovendien dient er bemerkt te worden dat het leven van J(...) in die periode zo ingrijpend veranderd is dat uw argumentatie over 'bezorgdheid' niet volstaat. Indien zij jullie immers wou behoeden voor 'kopzorgen' zou ze helemaal niets hebben kunnen zeggen tegen u over onder andere de problemen die zij lijfelijk ondervonden heeft tijdens haar huwelijk, de taferelen die zich hebben afgespeeld in een Nederlandse supermarkt en de uiteindelijke repatriëring van haar ex-man. Deze gebeurtenissen waren gespreid over een aantal jaren. Dat zij doorheen de jaren deze thema's op geen enkel moment zou hebben aangesneden is niet geloofwaardig. Uw verklaringen over uw onwetendheid zijn derhalve niet overtuigend.

Bovendien zijn er een groot aantal incoherenties wat betreft de dood van uw vader. U beweerde meermaals dat uw schoonbroer A(...) uw vader de dood heeft ingejaagd door een mes in zijn rug te planten. De hieraan voorafgaande omstandigheden zijn in uw verklaringen echter steeds

lichtelijk verschillend of bevatten nieuwe elementen. In een eerste gehoor verklaarde u dat uw broer naar beneden ging toen A(...) aan de deur stond, de deur opende en 'daar' met A(...) 'vocht'. Uw vader zou vervolgens tussen beide gekomen zijn en een mes in zijn rug gekregen hebben (CGVS 1, p.21). U gevraagd wat uw broer deed op het moment dat uw vader gedood werd, stelt u dat uw broer de plaats van het incident al verlaten had en later pas terugkwam (CGVS 1, p.21). U een verduidelijkende vraag over het voorval gesteld, verklaarde u opeens dat uw broer de plaats reeds verlaten had toen uw schoonbroer uw vader aanviel, wat echter niet hetzelfde is als uw eerdere verklaring dat uw broer aan de deur vocht en uw vader 'tussen beide' kwam (CGVS 1, p.21). U herhaalt nog eens de feiten, maar dit keer beweerde u dat er geen gevecht was tussen uw broer en A(...). Immers, u stelde dat uw broer het mes zag dat A(...) bij zich had en het toen op een lopen gezet heeft, waarna A(...) achter uw broer aan ging en uw vader 'tussenkam' (CGVS 1, p. 21-22). Deze versies zijn allemaal enigszins verschillend. Tijdens een tweede gehoor voegde u er overigens nog een nieuw element aan toe. U beweerde immers opeens dat A(...) naar het huis van uw vader ging samen met 'vijf andere personen' (CGVS 2, p.15). Uw broer zou volgens deze versie opnieuw een 'gevecht' gehad hebben met A(...), uw vader hield vervolgens A(...) tegen zodat uw broer kon vluchten en op dat moment zou A(...) uw vader neergestoken hebben (CGVS 2, p.15-16). U gewezen op het feit dat u tijdens het eerste gehoor geen melding had gemaakt van die vijf personen, bent er stevast van overtuigd dat u ook de vorige keer de vijf mannen vermeld had, doch niets is minder waar (CGVS, p.16). U gevraagd om op te helderen hoe uw broer dan wel is kunnen ontsnappen aan die vijf extra mannen, stelde u dat het gezelschap van A(...) daar enkel 'stond' en dat uw vader tegen uw broer zei om te vluchten. A(...) stak vervolgens uw vader neer en de andere mannen gingen op zoek naar uw broer (CGVS p.16). Deze opeenvolgende versies met frappante verschillen bieden geen enkel zicht op de situatie zoals deze zich zou hebben voorgedaan en wijzen duidelijk op een ongeloofwaardig relaas. In aanvulling hierop dient er bemerkt te worden dat uw broer in uw tweede versie van de feiten ook langer weggebleven zou zijn dan in uw vorige versie. Deze keer spreekt u immers over een tijdsverloop van tien à vijftien minuten (CGVS 2, p.16) tussen zijn vlucht en zijn thuiskomst, terwijl u het vorige keer op 'misschien' vijf minuten hield (CGVS 1, p. 21). Het is niet aannemelijk dat u zich dezelfde feiten keer op keer zo anders herinnert. Hoewel u beweerde dat u het ook maar 'vernomen' heeft en dat u zelf in Iran was toen het gebeurde, is het niet aannemelijk dat u zo slecht op de hoogte bent van de omstandigheden rond de dood van uw vader en telkenmale een andere versie van hetgeen er gebeurd is geeft. Uw versie van de feiten kan dan ook niet overtuigen.

Daarenboven is de datum waarop uw vader om het leven is gekomen u niet bekend. Dit is op zich niet problematisch, maar het is wel verwonderlijk dat er op een geheel andere datum in Nederland een proces-verbaal werd opgesteld waarin J(...)’s verklaring over de dood van haar vader, die 'mogelijk' uit eerwraak werd omgebracht, werd opgenomen. Uzelf beweerde dat uw vader twee tot drie maanden na de repatriëring van A(...) naar Afghanistan vermoord zou zijn (CGVS 2, p.16). Uit het proces-verbaal blijkt dat A(...) effectief is uitgewezen naar Kabul op 12 maart 2005. Het is dan ook een raadsel waarom er slechts op 28 februari 2006, ongeveer een jaar na de repatriëring van A(...) en dus ongeveer een jaar na de moord op J(...)’s vader, een proces-verbaal werd opgesteld waarin deze feiten vermeld staan. Een andere vaststelling op basis van het proces-verbaal is dat er twee maanden voor de repatriëring van A(...) nog iets gebeurd of beslist geweest moet zijn. Het proces-verbaal waarin te lezen staat dat A(...) daadwerkelijk uitgewezen is, bevat immers ook de regel: 'In aanvulling en als vervolg op het proces-verbaal van bevindingen van 29 januari 2005'. U gevraagd wat er gebeurd is ongeveer twee maanden voor de repatriëring, stelt u dit niet te weten (CGVS 2, p.15). Nochtans werd dit feit van 29 januari 2005 ernstig of belangrijk genoeg bevonden om in een proces-verbaal besproken te worden. Bovendien werd A(...) kort daarop naar Afghanistan gerepatriëerd. Dat u helemaal niet op de hoogte bent van deze feiten kan wederom niet overtuigen. Het hoeft geen betoog dat dit proces-verbaal van 29 januari van cruciaal belang is om in te kunnen schatten hoe A(...) in Nederland terecht is geweest en welke feiten hem voor zijn repatriëring ten laste gelegd werden. U heeft echter nagelaten het proces-verbaal van 29 januari 2005 toe te voegen aan de documentenbundel die aan het CGVS bezorgd werden. Enkel het proces-verbaal dat werd opgesteld 'in aanvulling en als vervolg' werd door u neergelegd. Eveneens is het merkwaardig dat u niets met zekerheid weet over een beroepsprocedure die uw ex-schoonbroer al dan niet zou hebben opgestart (CGVS 2, p.14). U stelt dat u denkt dat de advocaat het probeerde maar dat het niet 'aanvaard' werd. U begint te spreken over het nieuwe element, meer bepaald dat uw zus A(...) vrij probeerde te krijgen maar dat ze hierop terugkwam toen ze vernam dat A(...) vanuit de gevangenis iemand de opdracht had gegeven haar te vermoorden. Deze persoon zou door de politie zijn aangehouden (CGVS 2, p.13,14). Een verklaring voor de initiële plotselinge gedachtesprong van J(...) om hem uit de gevangenis te halen heeft u niet. Bij vragen hieromtrent verandert u steeds het onderwerp en u spreekt slechts over het feit dat zij niet meer wou dat hij vrijkwam nadat het nieuws haar bereikt had dat hij haar wou 'vermoorden' (CGVS 2, p.14). U weet echter niet wie A(...) gestuurd heeft, of deze persoon in de gevangenis terecht is gekomen en of er een

verslag is opgemaakt door de politie (CGVS 2, p.13,14). Dit zijn opnieuw geen overtuigende en geïnformeerde verklaringen. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat het ook zeer vreemd is dat er bij de bundel politiedocumenten geen documenten over de beroepsprocedure werden gevoegd. Op pagina 9 staat slechts in een handgeschreven schrift dat het vonnis 'van kracht' gegaan is en dat het hoger beroep is 'ingetrokken' op 12 april 2003. Ook hierbij moeten twee bemerkingen gemaakt worden. Ten eerste is het niet aannemelijk dat een bevoegde instantie onderaan een officieel document deze belangrijke informatie zou hebben bijgeschreven, zonder handtekening of stempel. Ten tweede is het bijzonder vreemd dat de datum waarop het hoger beroep ingetrokken geweest zou zijn van een vroegere datum is dan de datum waarop het vonnis werkelijk werd uitgesproken, in dit geval op 30 juni 2003. Het lijkt er dan ook sterk op dat de documenten die ons een beter zicht zouden kunnen geven op de procedure tegen A(...), zijn gevangenisstraf, alsook het proces-verbaal dat twee maanden werd opgesteld voor de repatriëring van A(...), met opzet niet aan het CGVS werden bezorgd.

Voorts is het u onbekend waarom uw zus en haar ex-man A(...) in Nederland 'erkend' zouden zijn als vluchteling (CGVS 1, p.12, 16, 20; CGVS 2, p.9), iets dat echter niet onbelangrijk is in uw asielaanvraag, aangezien u zich baseert op problemen met A(...) nadat deze uit Nederland gerepatriëerd werd naar Afghanistan. U haalt de 'oorlogssituatie' aan als reden (CGVS 1, p.12). In dat opzicht is het wel eigenaardig dat u zich niet herinnert hoe de situatie van uw land er precies voor stond in de periode van hun vertrek. U in een tweede gehoor gevraagd wie er aan de macht was toen ze het land verlieten, stelde u dat het de 'mujahedeenen' waren, maar dat u het zich niet zo goed herinnert, zelfs niet bij benadering (CGVS 2, p.9). Nochtans vermeldde u in een eerste gehoor dat A(...) een medewerker was van 'Najib' voor de Khad (CGVS 1, p.19). U verklaarde eveneens dat zij gevlucht zijn 'toen de overheid veranderde' (CGVS 2, p.7). Dat u echter helemaal niet concreet verklaren kan 'wat' of 'wie' zij vreesden is niet geloofwaardig. Uw vage antwoord dat er toen 'mujahedeenen' waren kan derhalve niet overtuigen. U beweerde overigens zelf nog in Afghanistan gewoond te hebben tot in het jaar 1380 (2001). Er kan dan ook verwacht worden dat u tenminste een idee zou hebben van de machtswissels en de concrete problemen in die volatiele periode in de geschiedenis die uw zus naar het buitenland gedreven hebben.

Over de tewerkstelling van A(...) weet u nauwelijks iets. In een eerste gehoor spreekt u overtuigend over het feit dat uw schoonbroer een medewerker geweest is van de voormalige president 'Najib', bij de Khad (CGVS 1, p.19). Over uw schoonbroer zijn activiteiten kan u echter slechts minimale antwoorden geven. U verklaarde dat hij al 'honderden moorden' gepleegd had in zijn functie bij de 'Khad' (CGVS 1, p.24) en dat hij tegen de 'mujahedeenen' vocht (CGVS 2, p.7). U weet echter niet wat zijn functie precies was, noch hoelang hij bij de Khad gewerkt zou hebben. (CGVS 2, p.7). U schat heel ruim dat het 'tien' of 'vijftien' jaar was (CGVS 2, p.7). Over de precieze invulling/inhoud van zijn functie weet u even weinig af. U stelde dat hij 'veel macht' had en het hoofd was van een dienst daar (CGVS 2, p.7). Doch is het u ook onbekend van welke dienst hij het hoofd was (CGVS 2, p.7). Over hun keuze om het land te verlaten en de verblijfspapieren in de Sovjet Unie bent u al even vaag en geeft u zelf aan hieromtrent geen specifieke informatie te bezitten (CGVS 2, p.8). U bovendien gevraagd of hij zijn tewerkstelling bij de Khad dan gebruikt heeft om erkend te worden als vluchteling, moet u het antwoord echter opnieuw schuldig blijven (CGVS 2, p.9). Nochtans zijn dit belangrijke aspecten die kunnen duiden op de waarachtigheid van uw relaas. Uit de door u gegeven informatie blijkt niet dat u op de hoogte bent van het leven dat A(...) leidde en waarom hij en J(...) belangrijke levenskeuzes gemaakt hebben.

Voorts bent u bijzonder slecht op de hoogte van de agressie van A(...) en de gevolgen hiervan op de leefwereld van uw zus. U stelde immers heel algemeen dat uw ex-schoonbroer een 'alcoholieker' was en dat hij uw zus 'mishandelde'. Op een dag zou hij uw zus hebben neergestoken met een mes. Hierna werd hij aangehouden en gevangen genomen. Na twee jaar en een half kwam hij vervolgens vrij en werd hij gerepatriëerd naar Afghanistan, waar hij een vete tegen de familie begon (CGVS 1, p.6, 20, 21; CGVS 2, p.12-14). De bijzonderheden van de aanval op J(...) en de verstandhouding tussen J(...) en haar ex-man zijn u echter volledig onbekend. Uit het proces-verbaal dat u neerlegde om uw verhaal te bevestigen, blijkt dat J(...) haar ex-man al verlaten had voordat zij in de supermarkt verwond werd. Zij zou twee maanden voor het incident naar een blijf-van-mijn-lijf-opvanghuis gegaan zijn. U verklaarde echter dat J(...) en A(...) nog samen woonden tot ze gescheiden werden door de gebeurtenis in de supermarkt (CGVS 2, p.12). U weet evenmin hoe de aanval juist is kunnen gebeuren. Volgens u ging uw zus samen met haar man op die bewuste dag 'boodschappen' doen (CGVS 2, p.12). Uit het verslag dat J(...) heeft laten opmaken, leren we echter dat J(...) helemaal niet de intentie had om af te spreken met A(...), maar dat A(...) onverhoeds in de supermarkt verscheen en dit haar enorme angst inboezemde. Gepeild naar de omstandigheden rond de aanval, stelde u 'dat hij misschien' gedronken had (CGVS 2, p. 12) en dat hij van huiselijk geweld niet 'vies' was, dat vervolgens de politie geroepen werd en uw zus met een mes is neergestoken (CGVS 2, p.12). Aangezien uit het verslag van de politie blijkt dat er heel wat meer is voorgevallen op die dag, kan uw verklaring slechts een heel summiere samenvatting van de feiten genoemd worden. U lijkt dan ook helemaal niet goed op

de hoogte te zijn van uw zus haar problemen in Nederland. Overigens denkt u dat uw zus gewond is geraakt aan haar 'hand' en 'buik' (CGVS 2, p.13). Zelf sprak J(...) tegen de politie over verwondingen aan haar 'linkerhand' en een steek in haar 'oksel'. U geeft toe dat u niet helemaal zeker bent van haar verwondingen en u suggereert op een ietwat onzekere wijze dat ze misschien ook iets aan haar been had, ook al was dat bijna niets (CGVS 2, p.13). Ook over J(...)’s redding die dag blijft u zuinig met informatie. Weliswaar weet u dat er mensen in de buurt waren, maar hun rol in deze zaak is u volledig onbekend. U denkt dat ze misschien 'bang' waren toen ze het mes zagen (CGVS 2, p.12). Nochtans zijn het de omstanders geweest die A(...) beet pakte om erger te voorkomen, iets waar u niets over heeft gezegd. Evenmin lijkt u weet te hebben van de wanhopige ontsnappingspogingen van J(...) die aan de messteken vooraf gingen. U dan ook gevraagd naar de concrete aanleiding van de steekpartij, stelt u "Zij discussieerden vaak over dingen, hij zei slechte woorden tegen mijn zus en ze vochtten erna. Ze begonnen vaak te vechten". Andermaal valt u terug op 'algemene' beweringen en heeft u op geen enkele manier bewezen dat u op de hoogte bent van J(...)’s problemen.

Voorts is het bijzonder merkwaardig dat uw oom, A(...) K(...), blijkbaar buiten schot is gebleven in deze 'familievet' terwijl hij toch de broer van uw vader was (CGVS 1, p.10), die volgens u vermoord werd door A(...). U beweerde dat A(...) twee keer uw oom gevraagd zou hebben om informatie (CGVS 1, p.23). Op het tweede gehoor luidde het dat A(...) 'een keer' uw oom heeft bezocht, over de tweede keer spreekt u niet meer (CGVS 2, p. 18). Verder zou A(...) geen belangstelling gehad hebben voor deze oom. U stelt dat hij 'oud' is en dat A(...) erop uit was om jullie iets aan te doen, niet uw oom (CGVS 1, p.23). Na enkele bijkomstige vragen over uw oom stelt u opeens wel dat hij 'bedreigd' werd indien hij geen informatie gaf over jullie verblijfplaats (CGVS 1, p.24). Dit is een nieuw element dat niet kan overtuigen. Evenmin bent u ooit zelf naar de politie gestapt. U beweerde immers dat de politie niets deed want dat hij anders al gearresteerd zou geweest zijn omwille van zijn functie bij de 'Khad' en de 'honderden moorden' waarvoor hij verantwoordelijk geweest zou zijn (CGVS 1, 24). Zoals eerder reeds aan bod kwam, weet u nauwelijks iets te vertellen over het werk van A(...) bij de 'Khad' en kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen hieromtrent. U heeft derhalve geen uitleg voor uw nalatigheid om naar de politie te gaan. Deze verklaringen kunnen slechts uw ongeloofwaardigheid bevestigen.

Tot slot wijzigde u ook uw verklaring over de problemen die A(...) veroorzaakte na jullie terugkomst in Parwan. Terwijl u in kader van het eerste gehoor spreekt over A(...) die jullie lastig viel (CGVS 1, p.23), spreekt u in een tweede gehoor over A(...) en 'andere personen' (CGVS 2, p.19). Daarenboven stelde u in een eerste gehoor dat A(...) twee of drie keer kwam (CGVS 1, p.24), terwijl dit volgens u in een tweede gehoor vijf of zes keer was (CGVS 2, p.19). Ook ditmaal wordt er gezien de tegenstrijdigheden in uw relaas en het geheel aan bovenstaande observaties geen geloof gehecht aan de problemen die u in Parwan ondervonden zou hebben.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een taskara, politiedocumenten van J(...) H(...) en een video neer. Uw andere documenten, zoals uw huwelijksakte, zou u onderweg zijn 'kwijtgespeeld' (CGVS 1, p.7). Uit een administratief verslag vreemdelingencontrole van het politiecommissariaat in Sint-Amansberg bleek dat u op 14 februari 2011 om onderdak en geld heeft gevraagd. Op dat moment zouden jullie geen enkel identiteitsbewijs of paspoort gehad hebben. Later heeft u uw oom verzocht om uw taskara per post te sturen (CGVS 1, p.10). Hier dient nog aan toegevoegd te worden dat de persoon van het politiecommissariaat die u te woord gestaan heeft een sterk vermoeden had dat jullie al langer in België waren en reeds hulp gekregen hadden. U ontkent dit echter ten stelligste (CGVS 1, p.25). Deze verklaring bewijst echter nogmaals dat er vermoedens waren dat u niet volledig open kaart speelde. Wat betreft deze taskara dient aangestipt dat deze betrekking heeft op uw identiteit, niets meer en niets minder. De politiedocumenten die u aan het CGVS bezorgd heeft brachten aan het licht dat er feiten gebeurd zijn in Nederland op datum van 29 januari 2005 die aan de repatriëring van A(...) voorafgegaan zijn. Er ontbreken echter een aantal belangrijke documenten, zoals documenten betreffende de beroepsprocedure. Deze documenten versterken dus geenszins uw asielrelaas.

De video die u neerlegde is een uitzending van de Nederlandse zender TROS rond het thema erewraak. Deze video bewijst op geen enkele manier de problemen die u persoonlijk ondervonden zou hebben. Daarenboven verklaarde de Afghaanse vrouw die in beeld werd gebracht dat haar familie tegen de echtscheiding was en dit pas veranderde na het incident. Ook hierover heeft u spontaan geen woord gezegd, wat uiterst bevreemdend is aangezien u beweerde naaste familie te zijn.

Ten slotte heeft u uw medewerking niet verleend wat betreft het verzoek van het CGVS om het asioldossier van J(...) H(...) in Nederland op te kunnen vragen, hoewel dit u tweemaal uitdrukkelijk gevraagd werd tijdens een gehoor (CGVS 1, p. 11; CGVS 2, p.3, 21) en een andere keer u dit verzoek per schrijven ontvangen heeft (CGVS 2, p. 2-3).

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Parwan, meer bepaald in het district Charikar, te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie in het Centraal Afghanistan (Parwan, Wardak, Panjsir, Logar, Kapisa, Bamyān, Daykundi en Kabul" dd. 27 augustus 2010, updated 20 januari 2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld. De provincie Parwan, waarvan u beweert afkomstig te zijn, wordt in 2010 door ANSO als de veiligste provincie grenzend aan Kabul beschouwd (zie hogervermelde SRB).

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Parwan aanvallen voorkomen tegen de Multi National Forces en regeringstroepen. In het district waarvan u afkomstig bent wordt verder geen melding gemaakt van noemenswaardige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats.

Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktia, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Parwan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Charikar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Tot slot dient er nog te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw partner, die zich op dezelfde motieven baseert, door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur (onder meer het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel) en de materiële motiveringsplicht, voeren verzoekers aan dat geen tegenstrijdigheden of vaagheden voorhanden zijn in hun relaas. Ze menen, onder verwijzing naar een arrest van de Raad, dat zelfs indien er enkele onduidelijkheden of vaagheden zouden kunnen worden weerhouden (zogenaamde grijze zones), verwerende partij hen het voordeel van de twijfel had moeten toekennen. Met betrekking tot de dood van verzoekers vader houden zij vol dat ze zich in die periode in Iran bevonden en derhalve nauwelijks contact hadden met de familie en er geen enkele reden is om aan te nemen dat zij hierover niet de waarheid zouden spreken en het duidelijk is dat de verschillen in de opeenvolgende verklaringen slechts verduidelijkingen zijn. Zij vervolgen dat verwerende partij ten onrechte verwacht dat zij de documenten van de procedure tegen A. kunnen overmaken, terwijl verzoekers zus tot op heden tevergeefs heeft geprobeerd documenten te bemachtigen en dit uiteraard zeer moeilijk is. Volgens verzoekers hebben zij minstens een begin van bewijs geleverd door het aanvullend PV en hebben ze geheel waarheidsgetrouw geantwoord op de vele vragen. Ze zijn dan ook van oordeel dat verwerende partij, door zich voor de afwijzing in hoofdzaak te baseren op enkele hiaten in het relaas, haar beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd. Aangaande de concrete asielmotieven van hun schoonbroer A. merken zij op dat zulks weinig relevant is voor de beoordeling van hun asielrelaas en ook met betrekking tot de omstandigheden van de aanval door A. op zijn zus rekening moet gehouden worden met het feit dat verzoeker deze elementen enkel heeft vernomen van zijn zus en zij uiteraard niet alles in detail uiteengezet heeft. Met betrekking tot de neergelegde documenten herhalen verzoekers dat ze minstens een begin van bewijs hebben bezorgd en stellen zij dat hen niet ten kwade kan worden genomen dat ze er niet in slagen nog bijkomende documenten voor te leggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht, voeren verzoekers aan dat het niet ter discussie staat dat zij afkomstig zijn van Parwan. Zij betogen dat moet worden vastgesteld dat de situatie in Afghanistan problematisch is, en dat dit ook geldt voor hun provincie. Zij stellen dat ook in Parwan op meer dan regelmatige basis burgerslachtoffers vielen en ook in diverse rapporten van ANSO tussen 1 januari en 30 juni 2011 blijkt dat er voor burgers geen veiligheid kan worden gegarandeerd. Volgens verzoekers deelt verwerende partij dienaangaande niks recent mee en kan men bijgevolg niet voorhouden dat de situatie in de provincie Parwan voldoende veilig is. Zij concluderen dat het onmenselijk zou zijn om hen te laten terugkeren naar Afghanistan, waar zij immers met deze gevaarsituatie zullen worden geconfronteerd.

Er worden geen nieuwe stukken aan het verzoekschrift toegevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissingen wordt de asielaanvraag van verzoekers geweigerd omdat (i) het niet aannemelijk is dat zij slechts drie jaar na de dood van verzoekers vader op de hoogte werden gebracht van zijn overlijden en de precieze omstandigheden rond zijn dood, (ii) er een groot aantal incoherenties zijn wat betreft de dood van zijn vader, zoals omstandig toegelicht, en het niet aannemelijk is dat verzoeker zich de feiten keer op keer zo anders herinnert en zo slecht op de hoogte is van de omstandigheden rond de dood van zijn vader, (iii) de verklaringen met betrekking tot het tijdstip van de dood van verzoekers vader niet overeenkomen met wat zijn zus verklaarde voor de Nederlandse autoriteiten, (iv) er op basis van het proces-verbaal nog kan worden vastgesteld dat er twee maanden voor de repatriëring van A. nog iets belangrijks gebeurd of beslist moet zijn, maar verzoeker simpelweg stelt het niet te weten en nalaat dit pv voor te leggen waardoor het er sterk op lijkt dat de documenten die de commissaris-generaal een beter zicht zouden kunnen geven op de procedure tegen A. met opzet niet werden bezorgd, (v) het ongeloofwaardig is dat zij niet weten waarom verzoekers zus en haar ex-man in Nederland erkend zouden zijn als vluchteling of 'wat' of 'wie' zij vreesden, (vi) verzoeker nauwelijks iets kan vertellen over A. terwijl dit belangrijke aspecten zijn die kunnen duiden op de waarachtigheid van hun relaas, (vii) zij bijzonder slecht op de hoogte zijn van de agressie van A. en de gevolgen hiervan op de leefwereld van hun (schoon)zus, (viii) het bijzonder merkwaardig is dat oom A. blijkbaar buiten schot is gebleven in deze familievete terwijl hij toch de broer van verzoekers vader was die volgens hem vermoord is door A., (ix) zij nooit naar de politie zijn gegaan en daarvoor geen aannemelijke verklaring hebben, (x) hun verklaringen over de problemen die A. veroorzaakte na hun terugkomst in Parwan steeds werden gewijzigd, zoals omstandig toegelicht, (xi) de documenten die worden neergelegd niet kunnen overtuigen, gezien er belangrijke documenten ontbreken en de video een uitzending is van TROS die op geen enkele manier de problemen bewijst die verzoekers zus persoonlijk ondervonden zou hebben, (xii) verzoekers hun medewerking niet hebben verleend wat betreft het verzoek van het CGVS om het asieldossier van J.H. in Nederland op te kunnen vragen en

(xiii) de provincie Parwan door ANSO in 2010 als veiligste provincie grenzend aan Kabul wordt beschouwd en ook het UNHCR niet heeft geadviseerd om Afghanen afkomstig uit deze provincie een complementaire vorm van bescherming te bieden.

2.4. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker dient daarbij aan te tonen dat er in zijn hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 veronderstelt een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen. De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich echter niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekers dienen in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hen aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd. De vrees voor vervolging dient steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke zoals blijkt uit wat volgt.

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien de Raad overtuigd is van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling afgelegde verklaringen.

2.5. Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Van een kandidaat-vluchteling wordt derhalve verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004).

In casu stelt de Raad vast dat op 5 augustus 2011 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een *“aanvraag tot raadpleging documenten ‘asielaanvraag in een ander land van de Europese Unie’ aan mevrouw H.J.”* werd opgestuurd aan verzoeker teneinde dit document te laten ondertekenen door zijn zus zodat het Commissariaat-generaal bij het onderzoek van verzoekers hun asielaanvraag rekening kan houden met alle pertinente elementen. In de mate verzoekers betogen dat de asielmotieven van A. en de zus van verzoeker H.J. niet relevant zijn, is de Raad van oordeel dat het aan de asielinstantie is om dit te beoordelen en de houding van verzoekers niet strookt met hun medewerkingsplicht. Overigens is A. een spilfiguur in hun asielrelaas zodat het niet onredelijk of onlogisch is dat het Commissariaat-generaal alle documenten die betrekking op hem hebben willen raadplegen. Daarenboven werd verzoeker een tweede keer opgeroepen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 11 oktober 2011 en werd daarbij uitdrukkelijk gevraagd het document door zijn zus te laten ondertekenen (gehoor II, stuk 3, p. 3 en 21). De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekers niet de volledige waarheid hebben gesproken en dat zij elementen waarover zij zouden kunnen beschikken, met name het dossier van de zus en A., niet voorleggen. Deze vaststelling ondermijnt in ernstige mate de algehele geloofwaardigheid.

2.6.1. Waar verzoekers volhouden dat zij gedurende drie jaar niet op de hoogte waren van het overlijden van verzoekers vader omdat zij in Iran woonden en nauwelijks contact hadden met de familie, geven zij zelf door de toelichting “enkel via de burens” zelf aan dat er wel degelijk contact was. Derhalve is het niet in het minst aannemelijk dat familie, waar zij overigens eveneens contact mee hadden zoals de zus uit Canada (gehoorverslag 19 juli 2011, p. 9 en 17, gehoorverslag 11 oktober 2011, p. 3, 9-10) en/of burens verzoeker niet op de hoogte zouden hebben gebracht van een dramatisch gebeuren, met name de moord op zijn vader door zijn schoonzoon. Dat verzoekers geen enkele reden hebben om aan te nemen dat zij daarover de waarheid niet zouden spreken is niet afdoende om dit onderdeel van het relaas in een ander daglicht te plaatsen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt bovendien met recht dat het helemaal niet aannemelijk is in een Afgaanse context dat een zus een dergelijk belangrijk incident aangaande het leven van de vader niet zou hebben verteld aan haar oudere broer, omdat zij niet wilde dat hij zich ‘ongerust’ zou maken.

Hun verweer over de wijze waarop verzoekers vader zou zijn aangevallen en gedood door A., de schoonzoon, met name dat het duidelijk is dat verzoekers opeenvolgende verklaringen louter verduidelijkingen en aanvullingen zijn, kan niet worden bijgetreden. Immers, verzoekers verklaringen in voorliggend verzoekschrift dat zijn broer de deur heeft geopend en zijn schoonbroer met een mes zag, waarop de vader is tussengekomen en met een mes werd neergestoken, zijn in strijd met wat hij op het Commissariaat-generaal verklaarde, namelijk *“Voor hij mijn vader aanviel, zou mijn broer weggelopen zijn, niet daarna”* (gehoorverslag 19 juli 2011, p. 21). Dat hij bovendien heeft nagelaten om vijf mannen te vermelden in het eerste gehoor, kan niet overtuigen gezien er naar aanleiding van het eerste interview reeds gedetailleerde vragen werden gesteld. Het is dan ook niet ernstig om louter te stellen dat dit een aanvulling op het relaas is. De Raad is van oordeel dat van verzoekers niet wordt verwacht dat zij perfect op de hoogte zijn van de wijze waarop dit voorgehouden incident is verlopen, doch er kan en mag verwacht worden dat verzoeker het relaas over een dermate belangrijk feit als de moord op zijn vader dat hij van zijn oom zou hebben vernomen, coherent kan navertellen indien dit in werkelijkheid zou zijn gebeurd.

Het motief met betrekking de datum van het overlijden van verzoekers vader en het PV dat werd opgesteld in Nederland na de verklaring van zijn zus, die onder andere betrekking heeft op de moord op de vader door A., wordt door verzoekers niet betwist. De motivering dienaangaande blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.6.2. Met betrekking tot de repatriëring van A. gaan verzoekers volledig voorbij aan de motieven uit de bestreden beslissing. In tegenstelling tot wat zij voorhouden in het verzoekschrift, gaat het niet louter om de documenten uit de procedure tegen A.. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekers algemeen genomen zeer weinig verduidelijking kunnen geven met betrekking tot de beroepsprocedure van A., de schoonbroer, en de reden waarom hij Nederland uitgezet werd, zoals in de bestreden beslissing wordt toegelicht. Aangezien het hun schoonbroer betreft en deze persoon de spilfiguur in hun asielrelaas is, kan redelijkerwijs verwacht worden dat verzoekers hieromtrent via verzoekers zus, die in Nederland legaal verblijf heeft en daar opnieuw getrouwd is, dan ook de nodige concrete en precieze informatie zouden kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval is. Dat verzoekers slechts vage en op bepaalde punten verkeerde informatie kunnen geven over wat tussen de zus J. en A. in Nederland is gebeurd, wat geleid heeft tot een gevangenisstraf van A. en zijn gedwongen repatriëring naar Afghanistan, maakt dat de Raad, mede gelet op het feit dat verzoekers geen origineel objectief bewijs indienen van hun familieband met de zus J. in Nederland en zij nooit het document hebben laten ondertekenen waarop het Commissariaat-generaal aandrang om J.'s asielsdossier te kunnen inkijken, enkel kan vaststellen dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij een familieband hebben met J. en A., zodat het relaas over de aanval van A. op de vader en verzoekers hun voorgehouden vrees voor A. in Afghanistan verder wordt ondermijnd.

In de mate nog wordt voorgehouden dat zij een begin van bewijs hebben ingediend door het PV en een vonnis voor te leggen, wijst de Raad erop dat dit niets afdoet aan de vaststelling dat hun kennis over de voorvallen tussen J. en A. beperkt is en niet altijd overeenkomt met de neergelegde documenten, zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing. Bovendien ontbreken er pagina's van het neergelegde vonnis, zodat de enkele bladzijden geen bewijs kunnen vormen voor de door verzoekers voorgehouden feiten over J. en A. en hun relatie tot deze twee personen.

2.6.3. Hoe dan ook stelt de Raad vast dat verzoekers ook tijdens hun gevraagde toelichting ter terechtzitting niet kunnen overtuigen dat zij hun land van herkomst zouden verlaten hebben omwille van een gegronde vrees voor vervolging vanwege A.. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker zijn vertrek naar Iran aanvankelijk situeert in 1377 (1998), stellen zij dat zij in 2001 naar Iran vertrokken en in 2008 terugkeerden naar hun geboortestreek in Afghanistan. Zij zouden dan na hun aankomst bedreigd geworden zijn door A. reden waarom zij, zonder ooit klacht te hebben ingediend, naar een ander dorp vluchtten. Zij bevestigen ter terechtzitting dat zij ongeveer twee jaar en zes maanden in het dorp verbleven zonder enig probleem met A. die zij overigens niet meer zagen. Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk waarom zij na zo'n lange tijd nog altijd in angst moesten leven en er vanuit gingen dat ze beter konden vluchten naar het buitenland.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in zijn hoofde aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op het lijden van

ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aangezien verzoekers geen concrete feiten aanhalen waarom zij plots het land dienden te verlaten is de Raad van oordeel, mede in acht genomen de vaststellingen dat hun vluchtrelaas bol staat van onwaarschijnlijke, incoherente en vage verklaringen en zij niet voldaan hebben aan de nodige medewerkingsplicht, dat het voorgehouden relaas en de vervolgingsfeiten vanwege A. in hun geheel genomen elke geloofwaardigheid en aannemelijkheid ontbeert.

2.6.4. In zoverre verzoekers verwijzen naar de verklaringen van een persoon uit het politiecommissariaat in Sint-Amandsberg zoals die zijn opgenomen in de bestreden beslissing, is de Raad van oordeel dat dit verder niet relevant is.

2.7. De Raad moet verzoekers hun asielrelaas slechts toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet indien hij overtuigd is van de echtheid van verzoekers verhaal, hetgeen om hoger vermelde redenen niet het geval is.

2.8. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus voeren verzoekers aan dat het niet ter discussie staat dat zij afkomstig zijn uit Parwan en stellen zij onder verwijzing naar diverse rapporten van *"The Afghanistan NGO Safety Office"* dat men niet kan volhouden dat de situatie er voldoende veilig is. De bestreden beslissing stelt dienaangaande dat op dit ogenblik de situatie in Parwan niet van dien aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, omdat uit de analyse door CEDOCA blijkt dat er in de provincie Parwan aanvallen voorkomen tegen de Multi National Forces en regeringstroepen, maar er verder geen melding wordt gemaakt van noemenswaardige incidenten en UNHCR in zijn richtlijnen niet heeft geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie, aan Afghanen afkomstig van de provincie Parwan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de mate verzoekers nog aanvoeren dat de door de commissaris-generaal gebruikte informatie niet recent is, wijst de Raad op de in augustus 2011 geüpdatete versie van de *"Subject Related Briefing"* (SRB) die door verwerende partij werd toegevoegd aan de verweernota waarin wordt gesteld dat ANSO in de eerste helft van 2011 69 incidenten telde in de provincie, waarmee de veiligheidssituatie werd bestempeld als 'verslechterd'. De informatie vervolgt dat fricties in de provincie ten dele verband houden met de tegenstelling tussen Tadjieken en Pashtun, doch het *International Crisis Group* stelt dat de veiligheidssituatie in Parwan 'veel stabiel' is dan de andere provincies rond Kabul. Probleem is vooral de vallei van Ghorband (districten Ghorband en Shinwari) en het district Koh-e-Safi, wat ook blijkt uit de ANSO rapporten, en de andere districten zijn rustig (SRB, *"Afghanistan"* *"Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan Bayan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Pansjir, Parwan, Logar, Wardak"*, p. 29-30). De Raad is derhalve van oordeel dat verzoekers, die afkomstig zijn van Charikar/Parwan, niet aantonen dat zij een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bij terugkeer naar hun regio in Afghanistan.

Verzoekers hun verwijzing naar het *'ANSO Quarterly Data Report'* doet hieraan geen afbreuk, aangezien het informatie bevat over het stijgende aantal incidenten in Afghanistan in het algemeen terwijl duidelijk rekening moet gehouden worden met de regionale verschillen, zoals overigens ook UNHCR doet.

Verzoeker toont niet aan dat de situatie sinds augustus 2011 verslechterd is, noch maakt hij aannemelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit de beschikbare informatie de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dat er geen specifieke gegevens meer voor handen zouden zijn sinds juli 2011 kan niet worden bijgetreden.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werden gehoord. Tijdens dit interview kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van

verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekers niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kunnen worden erkend en dat zij niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M.-C. GOETHALS